

udløb skal gøres til genstand for regulering efter de til den tid foreliggende oplysninger om hans virkelige indkomst i den pågældende periode, jfr. § 31.

Når man bevarer skattefradragsretten, jfr. forslaget § 14, nr. 8, må man ved skatteansættelsen af tilflyttere på grundlag af deres forventede fremtidige indtægt erstatte det faktisk erlagte skattebeløb i det sidst udløbne indkomstår med et skattefradrag i forhold til den fremtidige indkomst. Et tilsvarende forhold foreligger også nu ved ansættelsen af enker efter reglen i statsskatte-lovens § 7, stk. 6 (jfr. forslaget § 29, stk. 3). Fradraget beregnes i disse tilfælde som en „ligevægtsskat“, d. v. s. man søger at finde frem til det skattebeløb, som, fradraget indkomsten, vil give en skattepligtig indkomst, der medfører en pålignet skat af samme størrelse som fradraget, hvorved man opnår at tilpasse skattefradraget til indkomstens størrelse. Dette giver anledning til komplicerede beregninger, ikke mindst hvor den pågældende har skattepligtig formue. På den anden side vil et skattefradrag, beregnet på „bruttoindkomsten“, kunne give urimeligt gunstige resultater for den pågældende, og man har derfor foreslået en regel, der giver udtryk for „ligevægtsprincippet“, men i en forenklet form, således at beregningen der-ved skulle blive lettere, end tilfældet er nu.

I § 26 gives der regler om skattepligtis ophør ved fraflytning m. v.

Ifølge stk. 1 bortfalder skattepligt efter § 19, nr. 1, i tilfælde af fraflytning til udlandet med udgangen af den måned, i hvilken fraflytningen har fundet sted. Særlige regler gælder dog ifølge stk. 1, 2. pkt., såfremt opholdet i udlandet er af midlertidig karakter, idet skattepligten her i landet i så fald opretholdes, indtil de i den nævnte bestemmelse foreskrevne betingelser for skattepligtens bortfald foreligger.

De nugældende regler i statsskatte-lovens § 2 opererer her med to forudsætninger for opretholdelse af skattepligten her i landet, som begge samtidig skal være tilstede, nemlig at opholdet i udlandet kan anses for midlertidigt, og at bopælen her i landet skal være bevaret under fraværelsen, begge ret vanskelige kriterier at arbejde med, som ofte giver anledning til klage til landsskatte-retten og adskilligt administrativt besvær. I den specielle krigslovgivning under den første verdenskrig indførte man, væsentlig grundet som en bestemmelse til hindring

af skatteflugt, en hjemmel til efteransættelse af bortrejste personer, hvilken regel senere overførtes til den ordinære skatte-lovgivning under statsskatte-lovens § 42, stk. 5, jfr. den tilsvarende bestemmelse i kommuneskatte-lovens § 5, stk. 4. Bestemmelsen tager sigte på personer, der på grund af bortrejse til udlandet eller af andre grunde ikke har opfyldt de almindelige betingelser for skattepligt, og gælder således ikke personer, der ved en fejltagelse ikke er medtaget ved ligningen, og den anses i praksis (fastslået ved dom) først at kunne komme til anvendelse, når den pågældende er vendt tilbage her til landet og påny har taget et skattepligt begrundende ophold her. Det er finansministeren, der skal tage bestemmelse om, hvorvidt efteransættelse skal ske; sådan efteransættelse kan kun gå 5 år tilbage i tiden. Også denne bestemmelse har givet anledning til store besværligheder og adskillige retssager. De linier, hvorefter den praktiseres, er følgende:

Efteransættelse foretages ikke blot, hvor motivet til bortrejsen klart kan bestemmes som forsøg på skatteunddragelse, i hvilket tilfælde man ikke lægger vægt på udlandsopholdets varighed, men også, hvor motivet til bortrejsen vel ikke kan antages at have haft den ovennævnte karakter, men hvor bortrejsen dog har medført skattefrihed her i landet. I de sidstnævnte tilfælde spiller både fraværelsens varighed og formålet med opholdet (turistmæssigt eller erhvervs-mæssigt) ind, men man lægger navnlig vægt på, om opholdet i udlandet har været forbundet med en til vor indkomst- og formuebeskatning svarende skattepligt til vedkommende fremmede stat, idet det jo ikke kan være rimeligt at etablere en dobbeltbeskatning af den pågældende. Det, der fra skatteborgerens side kan indvendes — og med rette kan indvendes — mod denne praksis er, at han ikke inden bortrejsen véd og heller ikke fra skattemyndighederne kan få besked om, hvorledes han skatte-mæssigt vil blive stillet ved sin hjemkomst. Skattemyndighederne kan, så længe man intet sikkert véd om opholdets varighed og om, hvorvidt det vil være forbundet med skattepligt til udlandet, kun gøre ham opmærksom på den foreliggende mulighed for efteransættelse, og dette medfører naturligt en beklagelig usikkerhed for den pågældende med hensyn til tilrettelæggelsen af økonomiske dispositioner.